

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy ngày 24/06/2023.

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

Phần II, chương IV

VIỆC SANH TỬ THẬT ĐÁNG SỢ

Phần nhiều chúng ta chưa rơi vào cảnh sanh tử, chúng ta thấy dễ vui, không khẩn trương. Đến khi phải đối đầu với sanh tử thì chúng ta tay chân bối rối, thần trí hỗn loạn, lúc đó càng không tốt cho chính mình. Cho nên Hòa Thượng nói: **“Việc chúng ta cần phải làm ngay chính là phải nỗ lực, nắm được phần làm chủ mình sẽ đi về đâu”**.

Nhưng thật ra hiện tại mỗi chúng ta đều rất lơ mờ, vẫn còn chưa rõ ràng. Đây là điều rất đáng lo! Chúng ta phải thật sự rất rõ ràng, rất tường tận. Các vị tổ sư đã từng dạy chúng ta phải nắm chắc phần vãng sanh. Nhưng mỗi chúng ta, kể cả bản thân tôi vẫn còn rất lơ mờ, chưa có xác quyết rõ ràng. Cho dù mấy mươi năm rồi, chỉ một câu “*A Di Đà Phật*”, chỉ một hướng Tây Phương để đi, chỉ nghe theo Hòa Thượng nhưng tôi thấy mình vẫn chưa tinh chuyên vì ngày ngày vẫn bị những phiền não không cần thiết chi phối. Thế gian gọi là “*vẫn buồn vu vơ*”. Chúng ta ngày ngày vẫn khởi vọng tưởng, phân biệt chấp trước, mà có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì chắc chắn có phiền não. Có phiền não thì tâm nhất định không thanh tịnh. Mình vẫn thấy mình lơ mờ chưa rõ ràng. Nếu rõ ràng xác quyết thì việc gì phải vọng tưởng, việc gì phải phân biệt, việc gì đáng để chúng ta chấp trước, phiền não nữa đâu! Chúng ta biết rõ tất cả đều không tốt đối với chúng ta nhưng vẫn bị chi phối. Đó chẳng phải là chúng ta vẫn còn lơ mờ hay sao!

Hòa Thượng cũng đã từng dạy chúng ta: **Hiện tại chỉ có việc vãng sanh là đáng để chúng ta xem trọng, ngoài việc vãng sanh ra thì không có việc gì đáng để chúng ta xem trọng**. Vậy thì chúng ta mới thực sự rõ ràng, xác quyết. Chúng ta vẫn đang rất lơ mờ, chưa xem trọng việc vãng sanh là quan trọng nhất. Việc chúng ta phải rơi vào sanh tử, rơi vào luân hồi sáu cõi là vô cùng đáng sợ nhưng chúng ta vẫn không xem trọng.

Hôm qua tôi ra vườn hái mấy trái dưa chuột. Tất cả những quả dưa chuột đó đều bị ong vàng châm trích. Những quả mướp ở trên giàn cũng đều phải bọc kín bằng ni lông để không bị ong vàng trích. Quả nào chưa kịp bọc ni lông đều bị ong chích, thậm chí khi trái mướp phát triển to hơn bao ni lông thì cũng bị ong chích.

Chúng ta thấy chúng sanh đã mang thân tội nghiệp làm súc sanh rồi nhưng chúng vẫn đang tạo nghiệp. Người nông dân hề nói đến ruồi vàng thì ai cũng thù ghét, tìm cách giết ruồi vàng. Ruồi vàng còn trích cả mít, gần như cây trái gì nó cũng trích, su su, cà chua, dưa chuột, bí bầu... chỉ có quả dứa vỏ cứng là nó không trích được.

Chúng ta không tìm cách giết chúng nhưng chúng ta quán tưởng và thấy chúng rất đáng thương. Chúng sanh do tạo nghiệp mà phải làm thân súc sanh. Có được mấy loài súc sanh làm tốt cho cộng đồng chủng loại của chúng! Chúng không ăn nuốt lẫn nhau thì ăn nuốt loài khác, không ăn nuốt loài khác thì tự thân cũng bị ăn nuốt.

Chúng ta liên tưởng đến lời dạy của Hòa Thượng: Mang thân súc sanh là thọ báo, thọ báo là tạo nghiệp. Làm thân súc sanh là thọ nghiệp, làm ra những việc khiến bao nhiêu người thù ghét. Người ta hề thấy ruồi là muốn đập chết.

Một khi đã rơi vào đường súc sanh thì cơ hội thoát khỏi đường súc sanh vô cùng khó. Hòa Thượng từng kể câu chuyện: Một hôm, Phật đứng ở tịnh xá của Kỳ Thọ Cấp Cô Độc. Phật nói với đệ tử rằng đã 7 đời chư Phật đi qua rồi mà ỏ kiến này vẫn làm kiến. Không phải là kiến sống lâu như vậy mà chúng sống được vài ngày rồi chết đi, chúng vẫn tiếp tục làm thân kiến, cứ mãi như vậy. Đó là thân súc sinh.

Chúng sanh ở địa ngục thì còn khiếp sợ hơn! Gió nghiệp thổi qua, chúng sanh địa ngục liền có thân người, có thân người liền thọ tội như ôm cột đồng, nằm trong chảo dầu sôi, ngồi trên giường sắt bị cháy thành tro tàn, chốc lát gió nghiệp đi qua họ lại được thân người, lại thọ tội. Cảm thụ đó vô cùng khủng khiếp, luôn luôn ở trong cảm thụ khủng khiếp như vậy.

Phật nói chúng sanh rất đáng thương bởi vì có được một chút vui tạm thời của ngũ dục “*tài, sắc, danh, thực, thù*” cũng giống như liếm giọt mật trên đầu lưỡi dao. Đứa nhỏ không thấy lưỡi dao mà chỉ thấy giọt mật, lè lưỡi liếm mật liền bị đứt lưỡi. Phật thí dụ năm dục giống như giọt mật trên đầu lưỡi dao. Sau niềm vui nhất thời là khổ dài lâu. Chúng ta nói năm dục đó là thật vui nhưng chúng ta thấy có thật không? Có người thích ăn, họ ăn hết một mâm thịnh soạn nhưng không thể ăn thêm một mâm nữa, nếu ăn nữa thì ăn không nổi. Nếu cố ăn thêm thì khổ liền. Có người thích ngủ, nếu ngủ suốt 3 ngày 3 đêm, ngủ suốt 7 ngày 7 đêm cũng không thể được.

Người thế gian thích chọn cái vui nhất thời nên luôn bị nó ràng buộc. Nhà Phật mới gọi chúng sanh là “*kẻ đáng thương*” vì không nhận ra được chúng ta đang bị những thứ tạm bợ đó trói buộc, sai sử, giày vò. Đơn giản là chúng ta thoát ra sẽ được tự tại nhưng có dễ gì thoát đâu! Những thứ đơn thuần như nghiện thuốc lá, nghiện cà phê mà còn không thể bỏ được thì nói gì những việc lớn lao. Chẳng phải là chúng ta đang bị những thứ này sai xử hay sao! Chúng ta bị nó sai xử, giày vò. Ngay trong cuộc đời mà chúng ta không được tự tại thì đến lúc lâm chung làm sao tự tại được? Lúc sống mà không tự tại thì đến lúc nào có thể tự tại? Có người nói rằng lúc chết họ sẽ tự tại. Điều này hoàn toàn sai lầm, là sai lầm nghiêm trọng. Lúc đó hoàn toàn không tự tại. Lúc đó chân tay bới rôi, thần trí hỗn loạn khiếp sợ kinh hoàng. Chúng ta phải hết sức phản tỉnh! Ngay trong lúc này, khi thần trí còn rõ ràng, chúng ta phải buông bỏ những thứ cần buông bỏ, làm tốt những gì cần làm tốt.

Phật Bồ Tát đã làm ra những tấm gương thật tốt cho chúng ta học tập. Chúng ta phải buông bỏ mười sáu chữ: Danh vọng lợi dưỡng, tự tư tự lợi, năm dục sáu trần, tham sân si mạn.

Mấy ngày nay có người hỏi tôi là chúng ta làm đậu để cho hoài như vậy thì lấy đâu ra đậu để đi cho. Thật sự tôi không hề có ý niệm đó mặc dù tôi không có tiền. Hòa Thượng đã dạy chúng ta sống ngày nào thì tận tâm tận lực ngày đó vì chúng sanh, làm được ngày nào thì tận tâm tận lực làm hôm đó, cho được hôm nào thì tận tâm tận lực cho hôm đó, không nào không có thì thôi, không cần phải bận tâm. Chúng ta cũng không cần phải bận tâm đến việc làm trường. Hôm nay đủ sức thì tận tâm tận lực mà làm, ngày mai không đủ sức nữa thì nghỉ.

Chúng ta phải quán cho thông thấu 16 chữ này: Hàng ngày mình làm việc, đối nhân xử thế, tiếp vật, hành động tạo tác có danh vọng lợi dưỡng không? Hàng ngày mình khởi tâm động niệm có tự tư tự lợi không? Hàng ngày chúng ta khởi tâm động niệm có tham sân si ngạo mạn không? Hàng ngày chúng ta tu hành chính là tu những thứ này. Tất cả những việc làm của chúng ta phải xa lìa 16 chữ này thì đó mới là việc làm của Phật Bồ Tát. Nếu những việc chúng ta làm không xa lìa 16 chữ này thì đó là việc làm của phàm phu. Mà việc làm của phàm phu thì nhất định phải đi vào sanh tử. Hàng ngày chúng ta đã không có tự tại thì làm sao lúc lâm chung có thể tự tại! Không có chuyện Phật A Di Đà giúp chúng ta tự tại.

Hàng ngày chúng ta không tham thấu những khởi tâm động niệm của chính mình, vẫn để cho khởi tâm động niệm tùy thuận phiền não, cũng niệm Phật, cũng khóa lễ nhưng niệm trong sự dồn ép, đè nén, áp chế, không tự tại. Chúng ta công phu trong trạng thái đè nén, áp chế như vậy thì không hề hoan hỷ.

Cho nên trước đây tôi đã nói với mọi người hãy tập mở rộng hết tâm lượng của mình ra. Tâm lượng của mình là khắp hư không pháp giới thì cho dù mình thí 1 hạt gạo nhưng hạt gạo đó biến khắp tất cả hư không pháp giới. Tâm lượng của mình là thân nhân duyên, là cái duyên chính. Chú chỉ là trợ duyên. Khi tâm lượng của mình rộng khắp mười phương thì thần lực của chú mới có thể phát huy tác dụng. Người ta không biết điều này nên ý lại vào thần lực của chú, ý lại vào câu "**A Di Đà Phật**". Người ta biết rằng câu "**A Di Đà Phật**" là vạn đức hồng danh nhưng không biết rằng câu A Di Đà Phật được gieo vào tâm gì, được đề khởi tâm gì. Nếu câu "**A Di Đà Phật**" được đề khởi ở tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi thì năng lực là vô biên. Còn nếu miệng niệm câu "**A Di Đà Phật**" nhưng trong tâm vẫn đề khởi đầy đủ 16 chữ thì câu "**A Di Đà Phật**" hoàn toàn mất tác dụng.

Tôi thấy có những người ngày ngày công phu là cả một cực hình. Họ tưởng rằng họ công phu có lực, họ nói rằng họ rất an lạc nhưng thứ gì cũng phiền não, thứ gì cũng chấp trước. Hòa Thượng nói: "**Người tu hành công phu có lực thì nhất định phiền não phải nhẹ, trí tuệ thêm lớn**". Việc của mình thì gần như không có, chỉ toàn tâm toàn lực vì việc của chúng sanh. Đó mới là người công phu có lực.

Một ngày họ niệm Phật 6 tiếng, 8 tiếng nhưng vẫn là phiền não, vẫn là chấp trước mà họ không hề thấy. Cái tai hại nhất là ai khuyên họ đây? Chúng ta hãy quán chiếu lại xem mình có phải là hạng người mà không ai khuyên được hay không. Trước đây có người cố tính cắt hết mọi quan hệ của những người trợ lực cho tôi để tôi không làm được gì. Họ mong muốn tôi niệm Phật vãng sanh thì tốt hơn. Lúc đó chưa có Hệ thống Giáo dục Khai Minh Đức, chưa có các lớp học văn hóa truyền thống, những lễ tri ân cha mẹ vẫn còn lèo tèo. Ngày đầu tiên

gặp tôi, họ dẫn mọi người đến lạy tôi trong lúc trời đang mưa. Họ quỳ lạy tôi ở ngoài đường, trước mặt bao nhiêu người, nói rằng không gặp được Phật thì gặp được A Nan rồi. Thế mà họ lại như vậy!

Đến bây giờ mọi người thấy tôi đã học hết 1200 chuyên đề của Hòa Thượng Tịnh Không. Đặc biệt là trong 1200 chuyên đề này, tôi chưa trễ 1 phút nào. Hiện nay chúng ta đang học bộ “*Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục*”. Đây là những lời gia huấn của Hòa Thượng với 600 chuyên đề. Sau này chúng ta sẽ học “*Tịnh Không Pháp Ngữ*” với hàng nghìn câu mà cả đời Hòa Thượng đã nhắc.

Cho nên chúng ta tu hành mà tâm chúng ta vẫn chấp trước, vẫn phiền não thì chúng ta chưa có công phu. Hòa Thượng nói: “***Người chân thật có công phu thì phiền não phải nhẹ đi, trí tuệ thêm lớn, khởi tâm động niệm hoàn toàn vì lợi ích chúng sanh mà tích cực nỗ lực phấn đấu***”.

Không phải tôi làm để tôi nói mà tôi làm để mọi người thấy. Hôm trước tôi đi miền Tây 2 ngày. Tôi giảng 3 thời sáng, chiều, tối, rồi đi thăm hỏi, khuyến khích, động viên mọi người. Khi tôi quay về, tôi bảo các huynh đệ xuống đó tận tâm tận lực để làm, làm không vì điều gì ngoài lợi ích cho Phật pháp, lợi ích cho chúng sanh. Lợi ích cho Phật pháp là khuếch dương quang đại, mang Phật pháp đến cho chúng sanh để chúng sanh được nhờ, chứ không phải là mang lợi ích đến cho Phật pháp. Các huynh đệ báo với tôi là hết tiền rồi, nhưng tôi vẫn quyết làm, nơi nào cũng là phục vụ chúng sanh. Tôi cho chuyển một số tiền lớn để làm. Đó là hoàn toàn không tư lợi, việc chúng sanh nơi nào có duyên thì nơi đó mình tận lực. Tận lực xong rồi mình đến nơi khác, hoàn toàn không cần lưu tâm. Đây mới đúng là làm theo lời Hòa Thượng đã nói: “***Người chân thật có công phu thì phiền não phải nhẹ đi, trí tuệ thêm lớn. Khởi tâm động niệm đều vì chúng sanh mà lo nghĩ. Đó mới là người có công phu***”.

Tôi thấy có những người niệm Phật rất “*dữ dôi*”, mỗi ngày niệm Phật 6 tiếng, 8 tiếng, thậm chí 24 tiếng nhưng kiên cố chấp trước, không hoan hỷ trước những việc thiện mà người khác làm, thậm chí còn tạo cản trở. Chúng ta niệm Phật cầu vãng sanh nhưng không phải cả thế gian này cùng niệm Phật vãng sanh như chúng ta. Họ chỉ mong cầu vợ chồng hạnh phúc, con cháu ngoan hiền là họ đã thỏa mãn rồi. Vậy thì chúng ta giúp họ thôi! Chuyện niệm Phật là chuyện của chúng ta, chuyện cần cầu vãng sanh là chuyện của chúng ta. Giúp chúng sanh có được hạnh phúc, giúp vợ chồng con cái của họ làm đúng bổn phận làm người là được rồi. Họ thấy chúng ta làm tốt, làm thành công nhưng không tán thán, lại còn gièm pha, chê bai, cản trở.

Cho nên những người niệm Phật đừng tưởng rằng ép mình niệm Phật là mình có công phu. Hòa Thượng từng nói không cần phải niệm Phật đến 8 tiếng một ngày. Nếu hàng ngày luôn luôn bị bức ép, phiền não vẫn khởi, vọng tưởng vẫn sanh thì không có công phu. Ngày ngày chúng ta làm lợi ích chúng sanh mà không có phiền não, không có tập khí của chính mình khởi lên thì chỉ cần niệm Phật năm, bảy câu là được rồi. Tôi cũng đã từng nói, chờ xem họ vãng sanh như thế nào. Họ là những người suốt ngày niệm Phật. Họ cho chúng ta là những người suốt ngày xen tạp. Chúng ta “*xen tạp*” nhưng bao nhiêu chúng sanh được lợi ích, bao

nhiều gia đình được hạnh phúc, bao nhiêu con cháu được ngoan hiền. Họ ngày ngày niệm Phật nhưng đầy phiền não, không lợi ích cho ai, ngay đến con cháu của họ cũng không được lợi ích, thân tộc của họ cũng không được lợi ích. Vậy thì nói gì đến việc của chúng sanh!

Cách đây cũng lâu lâu rồi, có một vị thầy cư sĩ đến Yên Bái, thấy người ta thực hành “**Đệ Tử Quy**”, dạy “**Đệ Tử Quy**” cho bao nhiêu người thì bảo người ta phải bỏ đi, ngưng lại, không được làm chuyện xen tạp đó nữa. Mọi người có biết tâm đó là tâm gì không? Đó là tâm đố kỵ, ghen tức, không phải là tâm chân thành. Nếu có tâm chân thành thì sẽ thấy việc làm đó lợi ích chúng sanh, còn việc niệm Phật là niệm Phật trong tâm, không cản trở chúng ta niệm Phật. Ngày ngày chúng ta cứ tận tâm tận lực vì chúng sinh mà lo nghĩ, làm xong thì thôi, trong tâm vẫn niệm Phật. Đó mới là người chuyên tâm niệm Phật. Nếu lúc đó mà nghe theo lời vị cư sĩ nọ thì vùng Yên Bái, Hà Giang và các vùng lân cận bao nhiêu năm nay không được biết đến giáo huấn của Thánh Hiền, không có những đứa con ngoan hiền. Bây giờ gần như cả con phố đó rất sạch sẽ vì các bạn trẻ thường xuyên đi nhặt rác, các cụ già nhìn thấy thì không bỏ rác ra trước cửa nữa.

Mới đây, hai vợ chồng của vị thầy giáo Hiệu trưởng ở vùng đó đã đến gặp tôi. Tôi đã chia sẻ cho họ cách tổ chức trại hè mỗi tháng 1 hoặc 2 Chủ nhật, cho các con học sinh được trải nghiệm, học tập, rèn luyện, giáo dục trẻ nhỏ học tập tấm gương chuẩn mực đạo đức và tư tưởng của Bác Hồ, làm theo những lời Bác Hồ dạy. Tối thứ Bảy tổ chức văn nghệ hát ca ngợi quê hương đất nước, hát về những tấm gương hiếu hạnh, những tấm gương hi sinh vì Tổ quốc. Hôm sau, chúng ta dạy các con từ 6h sáng đến chiều, cho các con đọc thơ, tri ân cha mẹ, 8h tối cha mẹ đón các con về. Thầy Hiệu trưởng rất mừng! Nếu không có duyên trước thì làm sao có duyên sau này! Nếu chúng ta không làm ra những tấm gương, không dạy ra những nhóm học sinh ngoan hiền để cho người ta thấy thì làm sao người ta tin!

Chúng ta thấy ngày nay đa phần người niệm Phật nhưng tâm không thanh tịnh, vậy thì làm sao mà vắng sanh, làm sao mà tự tại! Trong bài Hòa Thượng nhắc rất nhiều về những tấm gương vắng sanh. Hòa Thượng nhắc đến cư sĩ Tề Tế Hoa là một tấm gương vắng sanh. Ông biết trước giờ ra đi, trước giờ vắng sanh ông vẫn còn ở trên pháp tòa để giảng, chia sẻ với mọi người. Ông dùng những lời hết sức khẩn thiết, đó là những lời sau cùng trước giờ ra đi, ông khuyến khích mọi người phải thật tâm tu hành, phải thật tâm buông xả, phải thật tâm vì chúng sanh phục vụ nhưng hoàn toàn không dính mắc, chỉ chuyên tâm niệm Phật. Sau khi ông giảng xong một tiếng rưỡi, ông nói với mọi người: “*Tạm biệt mọi người! Tôi phải về nhà đây!*”. Ông đã hơn 80 tuổi. Mọi người tưởng rằng ông bị mệt nên về nhà nghỉ ngơi. Nhưng ông xuống ngay phòng khách của niệm Phật đường ở đó, ông ngồi ở ghế sofa tự tại vắng sanh.

Người ta được tự tại như vậy là vì trong tâm họ không có vướng mắc. Hòa Thượng nói: “**Họ có thể làm được! Chúng ta cũng làm được mà! Chúng ta phải học tập để mà làm! Chỉ có dùng phương thức này thì chúng ta mới có thể có được một sự bảo đảm an toàn, không nên để người khác an bài xếp đặt cho mình, xếp đặt cho mình. Nếu chúng ta không đạt đến được như vậy thì chúng ta nhất định phải bị gặp nạn**”. Hòa Thượng nói như vậy mới là an toàn, nếu để người ta an bài xếp đặt cho mình thì không an toàn chút nào. Chúng ta nắm đó để

người khác an bài, sắp xếp, đưa chúng ta đi bệnh viện này, bệnh viện kia. Họ đẩy tới đẩy lui, đẩy xuôi đẩy ngược, cuối cùng không biết đẩy chúng ta đi về đâu. Chúng ta nằm đó nghe rồi tức mà chết. Mọi người có thích tức mà chết không? Đừng để đến lúc tức mà chết!

Hòa Thượng nói: **“Hàn Quán Trưởng vãng sanh đã cho chúng ta một khái thị rất lớn, chính là nhắc nhở chúng ta sanh tử là việc lớn. Chúng ta phải có sự cảnh giác cao độ. Khi lâm chung, chính mình phải làm được chủ thì tiền đồ mới là một mảng sáng lạn. Nếu khi lâm chung mà chúng ta không làm được chủ, luôn bị người khác an bài cho mình, cho dù rất nhiều người quan tâm chiếu cố thế nhưng chính mình sẽ cảm thấy vẫn chưa vừa lòng. Lúc chúng ta không vừa lòng, không vừa ý thì lai sinh chúng ta sẽ đi về đâu? Nhất định là ở một niệm sau cùng”**. Một niệm sau cùng là sân hận, là tham lam, là ngu si, phần lớn là sân hận, vậy thì thật đáng thương!

Thời gian tôi bị bệnh nghiêm trọng, may là tôi không mê muội. Lúc đó tôi đi không vững, không thở được nhưng tôi vẫn tỉnh táo, vẫn quyết định sáng suốt. Nhiều người khuyên khích tôi đi bệnh viện này, bệnh viện kia nhưng tôi ở nhà lạy Phật, niệm Phật. Họ gửi tôi bao nhiêu tiền thì tôi đều mang đi phóng sanh hết. Cho dù nhiều người quan đến mình thì đó vẫn là sự sắp xếp, an bài của mọi người, như vậy nhất định không tốt. Ngày ngày mình phải tòng tận, phải luôn luôn làm chủ bản thân, đến lúc ra đi cũng làm chủ bản thân.

Thế gian nhiều người không tu mà còn làm được vì tâm của họ rất đơn thuần, không vọng tưởng, không phân biệt, không chấp trước. Cho nên Hòa Thượng nói: **“Chúng ta tương lai khi lâm chung có được cái duyên phật thù thắng như những người vãng sanh thế này không? Vậy thì chúng ta phải cảnh giác cao độ!”**. Việc này đơn giản! Chúng ta xem hàng ngày chúng ta có chấp trước nhiều hay không. Việc gì chúng ta cũng sợ được sợ mất, sợ hơn sợ thua, sợ thành sợ bại, sợ lời sợ lỗ thì không được. Đây chính là sự phân biệt, chấp trước, phiền não.

Chúng ta chỉ dừng lại ở chỗ chân thành là được. Chúng ta làm mọi việc với tâm chân thành. Hòa Thượng dạy chúng ta rất tuyệt vời: Chúng ta làm được tốt là vì chúng sanh có phước cho nên họ được hưởng phước. Chúng ta làm không được tốt vì chúng sanh không hưởng phước cho nên họ không được hưởng phước.

Nơi nào chúng sanh có duyên thì nơi đó có vườn rau sạch, có dây truyền sản xuất đậu sạch. Nơi nào chúng sanh nào chưa có duyên thì nơi đó chưa có vườn rau sạch, chưa có dây truyền làm đậu. Chúng sanh nào có duyên có phước thì ngày ngày được nghe nhắc nhở, được tặng tấn. Chúng sanh nào không có duyên không có phước thì không được nhắc nhở, không được tặng tấn. Điều quan trọng là ở chỗ chúng ta phải tận tâm tận lực hết sức mình!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

“